

10 Dage. Men vi andre civile Folk, som ere vant til at se Vand og Brød idømt kun for større Forbrydelser, maa forundres, naar vi høre, at vi have en militær Strafferet, ifølge hvilken en Jurisdiktionschef kan idømme indtil 20 Dages Vand og Brød, uden at man behøver at nedsette denne mærkværdige Krigsret, vedkommende Chef er selv Retten. Over for saadanne Forhold haaber jeg, at det høje Ting og ogsaa den ærede Minister vil være enig med mig i, at naar der er Tale om at komme med ny Forslag med Hensyn til Strafferetten, vil det være ganske naturligt ogsaa at tage den Side af Sagen op. (Udbrydelse af Marineministeren). Ja, det vedrører ganske vist Strafferetten; men den højtærede Minister begyndte selv sine Udtalelser med at sige, at han ikke alene vilde komme ind paa Retsplejen, men ogsaa paa Straffeloven, fordi det var blevet omtalt af det ærede Medlem fra Frederiksberg (S. Bojesen). Det er dog ikke min Hensigt paa nogen Maade at komme ind derpaa, uden for saa vidt Forespørgsleens og Dagsordenens Ordlyd giver mig Ret dertil. Jeg tror dog, at de Herrer maa indrømme, at det er en vigtig Side af vor Retspleje, som man ogsaa maa komme ind paa, især naar det kan paavises statistisk, at denne Bestemmelse benyttes i saa stor Udstrækning, som jeg har nævnt, og med saa skarpe og strenge Straffe som dem, jeg nu har anført. Mine Eksempler kunde forøges med mange mange flere, men jeg tør ikke lægge saa meget Beslag paa det høje Tings Tid. Jeg skal derfor blot henstille til den højtærede Minister ogsaa at tage denne Side af Retsplejen under Overvejelse, hvis det skulde forundes ham at tage hele denne Sag op. Over for den højtærede Minister, som jeg nu yderligere vender mig til, skal jeg begynde med at gøre en Kompliment. Det, jeg vil sige til ham, bliver for øvrigt ikke alt Komplimenter. Det skal siges til den højtærede Ministers Ære — det huske vi, der vare med i 1881 —, at da vi Landboere, eller maaste rettere i denne Forbindelse „Landkrabber“, ikke troede, at det var muligt at affasse korporlig Kædselse navnlig om Bord, traadte den højtærede Minister frem og sagde, at vi behøvede ikke at gøre os nogen Ulejlighed for Søværnets Vedkommende, da en saadan Straf godt kunde undværes paa Søen og i Søværnet. Det takker jeg den højtærede Minister for. Vi bildte os ind at man til Søs ikke turde gaa med til fuldstændig at affasse en saadan Straf, men den højtærede Minister sagde den Gang som i Dag, at det kunde man godt gøre, det var der ingen Fare ved, man behøvede ikke at

være bange for, at de ikke skulde kunne magte Folkene alligevel, selv om Kampen blev affastet. Men skønt jeg nu takker den højtærede Minister for denne Udtalelse, som han til Dels kom tilbage til i Dag, maa jeg dog sige, at naar jeg hører ham udtale sig om, hvad han vil gøre med Hensyn til de Spørgsmaal, som ere rettede til ham i Dag af de ærede Forespørgere, er der for mig og Meningsfæller ingen særlig Grund til at være glade eller til at haabe, at der i en overfærdig Fremtid vil komme noget ud af denne Sag. Jeg tror, at det baade for Retsplejens Vedkommende, som er vidtløftig omtalt af de ærede Forespørgere, og ogsaa for de arbitrære Straffes Vedkommende er i allerhøjeste Grad nødvendigt, at der snarest mulig bliver udrettet noget paa dette Omraade. Men hvad der bevirker, at jeg i den Henseende ikke nærer noget stort Haab, er den Udtalelse af den højtærede Minister, at han vil have denne Sag udsat, indtil Retskommissionen kommer frem med noget. Vi vide nemlig, at da vi næstsidste Gang havde en Retskommission, varede den 11 Aar. Nu have vi for nogle Aar siden faaet en anden Retskommission nedsat, men vi have ikke hørt et Mul fra den endnu, og hvor mange Aar det vil være, inden vi høre noget, er ikke godt at vide. Naar derfor den højtærede Minister skyder sig ind under denne Kommission — og det er hans Hovedargument til ikke at gøre noget, at han vil vente, indtil denne Retskommission kommer med sit Arbejde — siger jeg, at vi jo ikke have nogen som helst Sikkerhed for, at den er i Stand til at komme med noget Arbejde. Det er jo muligt, at den kommer med noget, og jeg vil haabe det, men jeg husker godt, at da vi i 1892—93 havde et Forslag fremme om en saadan Kommission, saa det saaledes ud, at hvis vi ikke fik denne Kommission og dermed en anden Retsorden i Landet, vilde det være en forfærdelig Ulykke. Jeg kan ogsaa huske, at Befolkningen den Gang gik til Valg paa, at vi skulde have en saadan Kommission, og at man den Gang sagde, at de, som ikke vilde gøre noget derfor, heller ikke vilde gøre noget for vor Retspleje. Vi have dog siden ikke hørt noget til denne Kommission. Det er aldeles ikke min Sag her at komme ind paa en Kritik af Kommissionens Arbejde, som jeg ikke kender noget til, men naar den højtærede Minister vil skyde sig ind under Kommissionen, ikke vil fremkomme med noget Forslag angaaende den her omhandlede Sag, for denne Kommissions Arbejde foreligger, tror jeg, at det vil kunne være adskillige Aar, og det vil efter min Mening være højest uheldigt. Det